

[P. Munch.]

som de enkelte Mennesker og ogsaa Partier: de falder da for Fristelsen til at misbruge en saadan overdreven Magt.

Det bliver derfor Dag for Dag mere og mere et stort Spørgsmaal: hvor skal Grænsen drages mellem Samfundets Ret og de enkelte Organisationers Ret? Paa nogle Omraader tror jeg, at dette Spørgsmaal allerede er modent til Lovgivning, paa andre Omraader er det mit Indtryk, at vi kommer til at se den Sandhed i Øjnene, at vi faar lade Livet drage Grænsen tydeligere op, end den er i Øjeblikket, før Lovgivningen er i Stand til at udtrette noget nyttigt disse Sager vedrørende. Men naar vi nu giver os i Kast med hele dette store Spørgsmaal ved Hjælp af det stakkels Lovforslag, der her foreligger, naar man angriber dette Problem med de Paragraffer, som vi her har liggende foran os, tilstaar jeg, at det forekommer mig, at man bærer sig ad, som vilde man drage ud paa Elefantjagt bevæbnet med en Lejetøjspistol ladet med løst Krudt. Videre tror jeg ikke, man vil komme ved at fortsætte i det Spor, man her er inde i.

Derfor anbefaler jeg endnu en Gang den højtærede Minister og hans Meningsfæller at opgive denne Fremgangsmaade og gaa over til en virkelig omfattende, paa saglig Grund hvilende Forberedelse af den Gruppe af Lovgivning, som vi overhovedet magter at tilvejebringe med Hensyn til Forholdet mellem Organisationerne og Samfundet.

Holstein: Maa jeg i Anledning af det ærede Medlem Hr. Hendriksens Citat af „Jyllandsposten“s ledende Artikel have Lov til at gøre et Par Bemærkninger.

Jeg har jo ikke paastaet, at der aldrig finder Organisationsmisbrug Sted fra Arbejdernes Side. Jeg har heller ikke bestridt, at det sker fra Arbejdsgiverside, og heller ikke, at det sker fra de saakaldte Trusters og Kartellers Side, af hvilke man jo rundt om i Landene har baade nationale og internationale. Jeg har blot villet hævde, at hvis der finder Misbrug Sted fra, om jeg saa maa sige, Arbejdsmonopolorganisationer, gælder det samme sandelig ogsaa om Driftsledermonopoler i mange Tilfælde. Hvad mener det ærede Medlem om Prisansættelserne for saadanne store Artikler som Cement, som Benzin og som Kali? Skal vi lovgive mod Misbrug paa det ene Omraade, lad os saa ogsaa lovgive mod Misbrug paa det andet Omraade, for det er

en Vilkaarlighed at gøre det paa det ene Omraade, men ikke gøre det paa det andet. Eller ogsaa maa man hævde, som det ærede Medlem Hr. P. Munch gjorde, at Forholdene paa disse Omraader er saa uafklarede, at man indtil videre maa lade Livet selv gaa sin Gang, indtil man er nøjagtig klar over, hvad Art Misbrug man vil til Livs ad Lovgivningens Vej, og saa lade dette faa klart og tydeligt Udtryk i Loven, men ikke henskyde det til Domstolens Fortolkning ved en ganske diletantisk Udtalelse om „utilbørlig“ Begrænsning af Erhvervsfriheden.

Jeg for mit Vedkommende mener altsaa, at den gældende Retspraksis i Danmark paa dette Omraade i det store og hele, navnlig i Forholdet til Arbejderne, maaske langt mindre i Forholdet til de Omraader, jeg her berørte, er i Stand til at imødegaa Misbrug. Men mener man ikke, at det er Tilfældet, mener man, at der bør lovgives mod Misbrug, at den gældende Retspraksis ikke er tilstrækkelig, ja, lad det saa, som det ærede Medlem Hr. P. Munch sagde, blive undersøgt fuldkommen sagligt og lidenskabsløst, hvad det er, der skal sættes ind imod. Men der savnes her enhver Antydning af, hvad det i Virkeligheden er for Misbrug, den højtærede Regering vil til Livs med dette Lovforslag.

Maa jeg endelig gøre det ærede Medlem Hr. Hendriksen bekendt med — jeg har lige gjort det overfor den ærede Ordfører for det liberale Venstre, nu maa jeg maaske have Lov til at gøre det overfor den ærede Ordfører for de Konservative —, hvorledes engelske konservative industri-drivende ser paa Spørgsmaalet om Arbejdsgiverne og Arbejderne i deres indbyrdes Forhold. Der staar i den engelske Kommissionsbetænkning, som jeg før gav en Resolution fra, følgende:

„Det anerkendes, at Industrien i dette Land i den sidste Generation har draget Fordel af den progressive Tilvækst i Omfanget af de Forhandlinger, som har fundet Sted mellem Arbejdsgivere og Repræsentanter for Fagforeninger, og gennem den enorme Vækst af det forenede Maskineri, som er etableret for saadanne Forhandlinger i forskellige Former, navnlig industrielle Raad og Forligsinstitutioner, Konferencer o. s. v. Det skal slaas fast, at det nu er den sædvanlige Praksis for Arbejdsgivere at forhandle om alle Spørgsmaal angaaende Arbejdsbetingelser, inklusive Lønninger, Arbejdstimer og andre Sager vedrørende